

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na uprzednie pytanie, czy w opisanych okolicznościach, w których brak wykonania zobowiązań ze strony głównego przedsiębiorcy (urząd miasta) zmusza pierwotnego wykonawcę do zaprzestania prowadzenia działalności oraz do zwolnienia wszystkich pracowników, w wyniku czego ów główny przedsiębiorca przekazuje środki materialne na drugiego wykonawcę, który kontynuuje tę samą działalność, art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że w niniejszym przypadku zwolnienie pracowników pierwszego wykonawcy nastąpiło „z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia”, czy też że jego powodem było „przejęcie przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu”, który to powód jest zakazany przez ten artykuł?
- 3) Jeżeli odpowiedź na wcześniejsze pytanie byłaby taka, iż przyczyną zwolnienia było przejęcie, a tym samym, że przyczyna ta była sprzeczna z dyrektywą 2001/23/WE, to czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż zakazuje on, aby prawo krajowe zakazywało sądom lub trybunałom rozstrzygania co do istoty zarzutów pracownika, który zaskarża swoje zwolnienie w postępowaniu indywidualnym, które to zwolnienie nastąpiło w ramach zwolnienia grupowego, w celu obrony praw wynikających ze stosowania dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów oraz dyrektywy Rady nr 98/59/WE⁽²⁾ z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, z tego powodu, że uprzednio zapadł prawomocny wyrok dotyczący zwolnienia grupowego w postępowaniu, w którym pracownik nie mógł uczestniczyć, pomimo że jego uczestnikami mogli być i byli związki zawodowe działające u pracodawcy lub przedstawiciele prawni grup pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz. U z 2001 r., L 82, s. 16).

⁽²⁾ Dz.U. 1998 r., L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la cour d'appel de Colmar (Francja) w dniu 29 sierpnia 2016 r. – Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

(Sprawa C-474/16)

(2016/C 441/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Colmar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

Pytania prejudycjalne

Czy skutek przypisywany zaświadczeniu A 1, wydanemu przedsiębiorstwu pracy tymczasowej – zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾ – przez instytucję wyznaczoną przez władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nadal ma zastosowanie do sytuacji pracownika najemnego, jest wiążący, po pierwsze, dla instytucji i organów państwa przyjmującego, a po drugie, dla sądów tego państwa członkowskiego w przypadku stwierdzenia, że warunki wykonywania pracy przez pracownika najemnego w sposób oczywisty nie są objęte przedmiotowym zakresem zastosowania przepisów szczególnych z art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004?

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.